

Súd: Okresný súd Malacky
Spisová značka: 1T/33/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1617010117
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 03. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Tomus
ECLI: ECLI:SK:OSMA:2018:1617010117.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Malacky, samosudcom JUDr. Erikom Tomusom, v trestnej veci obžalovaného R. O., pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, na hlavnom pojednávaní konanom dňa 28. marca 2018, takto

rozhodol:

obžalovaný:

R. O., narodený XX. X. XXXX v I. M., M., trvale bydliskom ul. XX. V.U.S.B. XXX, M., Z., M., prechodne ubytovňa V., G. XX, XXX XX W.,

sa uznáva vinným, že

dňa 24.11.2016 v čase o 01.15 h na ubytovni s názvom V. na adrese W., G. XX, na izbe číslo 4, fyzicky napadol spolubývajúceho poškodeného I. G., nar. XX.XX.XXXX, bytom K., N. XXX/XXX tak, že po predchádzajúcej hádke z dôvodu chrápania poškodeného, tohto udrel jedenkrát päšťou do tváre, do pravého oka, čím poškodenému spôsobil prasknutie stropu prínosovej dutiny vpravo a vnútornej steny pravej očnice, tržné rany hornej a dolnej mihalnice pravého oka a poranenie mihalnicového svaly, vnútorné poranenie pravého oka, spočívajúce v zakrvácaní sietnice, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní 28 dní,

teda

inému úmyselne ublížil na zdraví,

čím spáchal

prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona.

Za to sa
odsudzuje

podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona s poukazom na § 36 písm. j) Trestného zákona a § 38 ods. 3 Trestného zákona, s použitím § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výške 400,- (štyristo) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona, pre prípad, že výkon peňažného trestu bude úmyselne zmarený, sa ustanovuje náhradný trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd obžalovanému ukladá povinnosť nahradiť poškodenému I. G., nar. XX. W. XXXX, bydliskom N. XXX/XXX, XXX XX K., škodu vo výške 2.649,- eur.

o d ô v o d n e n i e :

Dňa 14. marca 2017 bola prokurátorkou Okresnej prokuratúry Malacky pod č. 2 Pv 419/16/1106-7 na Okresnom súde Malacky podaná obžaloba na R. O., nar. XX. X. XXXX, pre prečin ublíženia na zdraví podľa 156 ods. 1 Trestného zákona. Súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie v rámci ktorého vypočul obžalovaného R. O., poškodeného I. G., znalca prof. MUDr. V. Y., CSc., so súhlasom strán bol prečítaný znalecký posudok č. 293/16 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia - špecializácia traumatológia vypracovaný prof. MUDr. V. Y., CSc., súd ďalej prečítal podstatné listinné dôkazy, predovšetkým lekárske potvrdenie, lekárske dokumenty, či potvrdenie o vložení peňazí na účet, pričom zistil skutkový stav tak, ako je uvedený vo výrokovvej časti rozsudku.

Obžalovaný R. O. vypovedal, že je nevinný. Poškodený prišiel na ubytovňu a išiel spať, obžalovaný chvíľu ešte pozeral televízor a potom tiež chcel ísť spať. Zaspal ale nemohol asi hodinu, z dôvodu chrápania poškodeného. Nestalo sa to prvý krát. Normálne poškodenému najskôr povedal, či sa nemôže obrátiť na bok. Prvý krát obžalovaného počúvol, avšak po chvíli začal znovu chrápať. Znovu poškodeného požiadal, aby prestal, na čo poškodený obžalovanému začal vyčítať, že prečo ho budí. Začali sa o tom rozprávať, že čo má poškodený za problém a že nech ide za lekárom, lebo to nebolo normálne chrápanie. Normálne sa bavili, že to musia vyriešiť, že sa musia rozdeliť, normálne chceli nájsť riešenie problému. Bavili sa o tom cca 5 - 10 minút, avšak dohodnúť sa nemohli. Za začiatku ich dialógu ležali, neskôr si sadli, sedeli oproti sebe na posteliach a následne sa obžalovaný postavil, že vezme telefón a zavolá vedúcemu ubytovne. Ich posteľe boli od seba vzdialené asi 1 meter, tak na podanie ruky. Ako obžalovaný zapínal svetlo a chcel si vziať telefón, poškodený ho zachytil sprava za bok za tričko. Obžalovaný začal padať, zrejme do poškodeného narazil, alebo poškodený sa mohol o niečo buchnúť. To, ako ho poškodený zachytil, to nevnímal. Nevie, prečo ho poškodený chytal za tričko. Dialóg medzi nimi bol normálny. Ako obžalovaný padal, spontánne pocítil dotyk alebo kontakt na pravom predlaktí, také zošuchnutie na tomto predlaktí. Nebol to silný úder. Poškodený spadol, obžalovaný zapol svetlo a videl poškodeného, ako kľáčal, vytkol mu, že čo na neho skáče. Poškodený si držal tvár, pozrel sa na obžalovaného a on na jeho tvári zbadal krv. Nevie, či to bolo z lakt'a, alebo či sa on o niečo udrel. Poškodený mal rozťaté líce pod okom, obžalovaný mu povedal, nech si na to dá uterák. Poškodený začal byť hysterický alebo v šoku. Chytil obžalovaného asi preto, lebo ho urazilo, keď obžalovaný povedal, že ho dá majiteľovi ubytovne vyhodiť. Obžalovaný opakoval, že nevie, prečo poškodený na neho skočil, či chcel na neho zaútočiť alebo čo. Obžalovaný alkohol nepije, poškodený mohol vypiť 1 - 2 pivá, nevie, či aj pred tým niečo napr. v práci. Nebol to úder, bol to skôr taký náraz. Poškodený ho potiahol a obžalovaný sa len otočil. Vnímal, že bol zachytený za tričko, ale chcel sa len stabilizovať, aby nespadol. Určite tam nebol úmysel udrieť poškodeného. Bola to náhoda, nevidel ho, vnímal len jeho chvat, ani nevie, ako ďaleko bol vtedy odo obžalovaného. Bol to proste reflex. Obžalovaný má výšku cca 180 cm, je pravák. V okamihu skutku bolo svetlo vypnuté.

Na návrh prokurátora bola prečítaná časť skoršej výpovede obžalovaného z prípravného konania, v rámci ktorej obžalovaný vypovedal, že na to sa pravou rukou zahnal za seba, aby poškodeného odstrčil.

K rozporu sa obžalovaný vyjadril tak, že vedel, že ho poškodený ťahá, ale nevedel, čo chce, nevedel ani on, čo urobiť, odstrčiť ho nechcel, len sa chcel stabilizovať. Odstrčiť chcel len jeho ruku, nie poškodeného ako takého.

Na otázky obhajkyne obžalovaný uviedol, že po incidente bol poškodený v šoku, asi z toho úderu, chodil ako šialený hore dolu, vybehol aj von z ubytovne, fajčil, stále telefonoval. Keď mu to opuchlo, povedal mu, aby si tam dal niečo studené, že to treba ošetriť, poškodený tvrdil, že to nič nie je. Povedal poškodenému, že takto nemôže ísť spať, že zavolajú majiteľa ubytovne, nech im pomôže, na čo tento uviedol, že si to majú vybaviť medzi sebou. Kamarát z ubytovne s autom tiež nešiel. Nakoniec oni dvaja šli spolu pešo do nemocnice v Malackách. Počkal ho, kým ho ošetrí, poškodený nechcel ani sanitku. Obžalovaný myslí, že si poškodený bol vedomý, že to on zapríčinil, že to on vyprovokoval obžalovaného, resp. na neho zaútočil. Po PN-ke, keď sa vrátil, začal obžalovanému tvrdiť, že má ženu, deti, že nerobí a potrebuje peniaze. Hodil obžalovanému na stôl nejaké vyúčtovania za lieky a cestovné. Nechcel sa s poškodeným o tom baviť, spal. Keď sa o tom bavili neskôr, poškodený povedal, že to chce zrušiť, že to bola chyba, toto mal na polícii povedať. Za tým účelom poškodenému dal 200,- eur, čo teraz považuje obžalovaný

za chybu. Myslel si, že poškodený bude férový a povie na políciu, že spravil chybu. Po tých 200,- eurách, ako by obžalovaného nepoznal. Po čase obžalovaného začal opäť obťažovať, že mu je ešte dlžný. Obžalovaný si myslel, že toto všetko skončí u OČTK. Nevie, prečo poškodený povedal, že zranenie mu spôsobil úmyselne. Asi nechcel byť poškodený za to zodpovedný. Neskôr obžalovanému povedal, že mu šlo o peniaze, preto toto tvrdil. Možno sa bál sociálne poisťovne, keby sa preukázalo jeho zavinenie.

Svedok - poškodený I. G. vypovedal, že v inkriminovaný deň v práci končil o 18.00 hod., o 18.30 hod. došiel na ubytovňu, kúpil a vypil plechovku piva, po ňom prišiel na ubytovňu obžalovaný, všetko prebiehalo normálne. Spať šiel asi o 21.00 hod., nevie, kedy išiel spať obžalovaný. Niekedy po pol noci obžalovaný zasvietil svetlo, že nevie spať z dôvodu, že poškodený veľmi chrápe. Obžalovaný sedel na kraji postele, poškodený si tiež sadol. Obžalovaný povedal, že poškodeného vyhodí cez okno, on obžalovanému odpovedal, že on jeho vyhodí cez okno. Behom sekundy obžalovaný vyskočil a udrel poškodeného do oka. Nestihol zareagovať. Krvácal, myslel si, že oslepol, nevidel, na oko si priložil uterák. Obžalovaný mu pomohol krv utierať. Poškodený volal jeho vedúceho, či nemôže prísť, povedal, že nie. Takisto vedúci ubytovne nechcel prísť. Nevedel, kde v Malackách je pohotovosť. Odprevadil ho tam obžalovaný, kde poškodeného aj ošetrili a následne aj v Ružinove. Do nemocnice tiež volal policajtov. Má zhoršený zrak.

Na otázku prokurátorky poškodený uviedol, že na pohotovosti v Malackách zistili, že má poškodený zrak, vidí čierne flaky, vidí šikmo a toto poškodenie je trvalé. Pred tým videl normálne. Okuliare mal aj pred tým, ale teraz na poškodené oko nemôže mať dioptrie.

Na otázku obhajkyne poškodený uviedol, že čo sa týka roztrhnutia trička obžalovaného, na toto sa celkom nepamätá, obžalovaný ho udrel a on sa potom len voľáko chcel brániť.

Na otázku obžalovaného, či vie poškodený vysvetliť, ako sa krv dostala na posteľ, poškodený uviedol, že obžalovaný ho udrel a poškodený bol blízko postele.

K výpovedi poškodeného sa vyjadril obžalovaný tak, že sedeli oproti sebe na posteliach, neskôr sa postavili oproti sebe, obžalovaný spravil krok doľava, že si vezme telefón, na čo ho poškodený zachytil za pravý bok od chrbta za tričko, ktoré mu roztrhol od podpazušia do polovice hrudníka, bolo to nové tričko. Ako ho takto stiahol k sebe, začal padať a rukou v oblasti pravého lakťa poškodeného zasiahol - nevie presne, kam a on v momente spadol dole. Myslel si, že poškodený ako padal dole, mohol sa tvárou udrieť o stolík. Požiadal založiť do spisu fotografiu izby v ubytovni, v ktorej došlo k predmetnému incidentu. Netvrdí, že to tak bolo. Hneď, ako poškodeného zasiahol a poškodený spadol, obžalovaný vyskočil a zažal svetlo, nakoľko dovtedy bola celý čas tma, v tomto poškodený nehovorí pravdu, a keď zažal svetlo, videl poškodeného čupieť s hlavou v dlaniach medzi posteľou a stolíkom. V žiadnom prípade to nebolo úmyselné. Nie je pravdivé ani tvrdenie poškodeného, že obžalovaný prišiel na izbu až po ňom. Obžalovaný tam bol skôr, čo poškodený vypovedal aj v prípravnom konaní.

So súhlasom strán bol prečítaný znalecký posudok č. 293/16 znalca z odboru zdravotníctvo a farmácia, odvetvie chirurgia - špecializácia traumatológia vypracovaný prof. MUDr. V. Y., CSc., zo záverov ktorého vyplýva, že:

1. Čo sa týka mechanizmu vzniku zranenia poškodeného a intenzity útoku, tak podľa záznamov v zdravotnej dokumentácii poškodeného pána I. G. boli pri jeho vyšetrení na chirurgickej ambulancii UPS NsP Malacky bezprostredne po úraze dňa 24.11.2016 o 03.09 hod zistené a dokumentované nasledovné zranenie: Prasknutie stropu prínosovej dutiny vpravo a vnútornej steny pravej očnice a tržné rany hornej a dolnej mihalnice pravého oka. Následne bolo počas hospitalizácie na Očnej klinike LFUK a UNB Ružinov zistené poranenie mihalnicového svalu a vnútorné poranenie pravého oka spočívajúce v zakrvácaní sietnice.

Zo súdnoznaleckého hľadiska je možné usudzovať, že podľa charakteru zistených a dokumentovaných vonkajších následkov zranenia (opuch a tri povrchové ranky mihalnic spolu s krvácaním z nosa pre zlomenie stropu prínosovej dutiny) a zistených vnútorných následkov (krvácanie do sietnice oka potvrdené operačne) u poškodeného pána G., vyššie uvedené zranenie mohlo byť vyvolané priamym, tupým a tvrdým násilím pôsobiacim jednorazovo a neopakovane priamo na oblasť pravého oka. Uvedené násilie, ktoré pôsobilo na uvedenú oblasť tela poškodeného bolo strednej intenzity, pretože vyvolalo poškodenie skeletu tvárovej kostry a vyvolalo v mieste kontaktu vonkajšie prejavy zranenia (rany).

Popísanému zraneniu zodpovedá v súdnoznaleckej praxi následok úderu päšťou, lakťom prípadne aj kop špičky nohy v mäkkej obuvi.

Zo súdnoznaleckého hľadiska je dôležité upozorniť na nasledujúce skutočnosti a fakty:

- neprítomnosť rozsiahlych krvných podliatin a ďalších prejavov ťažkého pomliaždenia bezprostredne po úraze,
- neprítomnosť následkov násilia vyššej intenzity pôsobiacej na hlavu poškodeného, ktoré by zanechalo tomu zodpovedajúce vnútorné prejavy charakteru vnútorného zranenia - CT vyšetrenie vylúčilo poranenie mozgu,
- neprítomnosť objektívnych príznakov svedčiacich pre skutočnosť, že prišlo aj k poruche vedomia - vylúčené vyšetrením na CPO,
- prítomnosť poškodenia len krehkého centrálného tvarového skeletu
- zranenie si vyžiadalo krátku hospitalizáciu a operačné riešenie poranenie očnej sietnice,
- pre liečenie zlomeniny a posunu úlomkov nebolo potrebné obvyklé operačné ošetrenie spojením pomocou platničiek alebo skrutiek.

Pre tieto dôvody považuje znalec existenciu násilia len strednej intenzity pôsobiaceho na hlavu - tvár poškodeného za preukázanú a to v zhode s ošetrojúcimi lekármi. Uvedeným vonkajším prejavom popísaného násilia zodpovedajú v súdnoznaleckej praxi následky takých úrazov, akými najčastejšie môže byť úder päšťou, do tváre poškodenej osoby a intenzita úderu pravdepodobne nepresiahla 150 Nm (joulov). Smer pôsobenia násilia - trajektória prenosu energie - bola spredu dozadu výlučne na pravú stranu tváre poškodeného.

Ošetrojúcimi lekármi zistená tzv. blow out zlomenina stien očnice vzniká tzv. hydrodynamickým efektom - úder na očný bulbus vedie k milisekundovému zvýšeniu vnútroočného tlaku, k zmene tvaru očnej gule (do strán) a to vyvolá prasknutie okolitých tenkých stien. Zlomeniny sa väčšinou hoja bez problémov - komplikácie predstavuje vtlačenie len okoloočného tuku do lomných línií, ktoré bráni zrasteniu kostí a druhou možnou komplikáciou je pokles spodiny očnice, ktorej následkom pacient uvádza poruchu videnia.

V zdravotnej dokumentácii poškodeného neboli zaznamenané žiadne jednoznačné znaky takých zranení, ktoré by bez pochybnosti a jednoznačne svedčili pre možnosť, že pri vzniku zranenia bol použitý arteficiálny tvrdý predmet - napr. boxer a pod.

V zdravotnej dokumentácii poškodeného pána I. G. neboli zaznamenané žiadne pomliaždenia na rukách, zápästiach až predlaktiach, ktoré by bolo možné považovať za tzv. obranné zranenia, ktoré by mohli svedčiť pre skutočnosť, že poškodený sa pred úderom na tvár aspoň reflexne bránil a chránil si hlavu a tvár rukami.

2. V súvislosti s otázkou, či zranenie, ktoré spôsobil podozrivý vo svojej výpovedi, mohli vzniknúť spôsobom ako uviedol, znalec uviedol, že nie. Zistené a dokumentované poranenia neodporujú takému mechanizmu vzniku, aký uviedol ošetrojúcim lekárom a pri výsluchu poškodený pán G. - teda úderom päste. Zo súdnoznaleckého hľadiska je veľmi nepravdepodobné, že by poranenie oka mohlo vzniknúť podozrivým uvádzaným mechanizmom úderom predlaktím.

3. Pokiaľ ide o otázku, či sa jedná o ľahké alebo ťažké zranenie s prípadnými následkami, znalec odpovedal, že v teoretickej medicíne neexistuje žiadne delenie alebo klasifikácia úrazov na ujmy na zdraví. Zaužívalo sa posudzovanie závažnosti ublíženia na zdraví prevzaté z Trestného zákona.

Bez toho, že by znalec mienil hodnotiť zistené zdravotné skutočnosti alebo riešiť právne otázky (ktorá činnosť mu absolútne nenáleží) uvádza, že v medicínskej a súdnoznaleckej praxi sa zranenie, ktoré považuje za preukázané u poškodeného pána I. G. t. j. pomliaždenie pravého oka s odlúpením sietnice, prasknutie stropu prínosovej dutiny vpravo a vnútornej steny pravej očnice a tržné rany hornej a dolnej mihalnice pravého oka a poranením mihalnicového svalu, považuje za málo závažné, neohrožujúce život poškodenej osoby. nenapíňajúce svojou podstatou znaky ťažkej ujmy na zdraví, tak ako ich meritórne určuje § 123 ods.3 Trestného zákona:

- a) zmrzačenie,
- b) strata alebo podstatné zníženie pracovnej spôsobilosti,
- c) ochromenie údu,
- d) strata alebo podstatné oslabenie funkcie zmyslového ústrojenstva,
- e) poškodenie dôležitého orgánu,
- f) zohyzdenie,
- g) vyvolanie potratu alebo usmrtenia plodu,
- h) mučivé útrapy alebo
- i) porucha zdravia trvajúca dlhší čas

a preto išlo o ublíženie na zdraví, ľahkú ujmu na zdraví, ľahkú poruchu zdravia, úraz ľahkého charakteru. Podľa judikatúry sa za ťažkú ujmu na zdraví považuje len úplná strata oka.

Zranenie len pri optimálnom aj ďalšom priebehu liečenia pravdepodobne nezanechá u poškodeného pána I. G. žiadne trvalé následky hodnotené podľa vyhlášky č. 32/1965 Zb. v zmysle neskorších znení vyhlášky č. 84/1967 Zb., vyhlášky č. 78/1981 Zb. a vyhlášky č. 47/1995 Zb. a zákona č. 437/2004 Zb. a avšak relevantné vyjadrenie je možné najskôr 1 rok od úrazu.

4. Čo sa týka potrebnej doby liečenia poškodeného vzhľadom k zisteným zraneniam, či zranenia ovplyvnili alebo ovplyvnia na bežnom spôsobe života, ak áno, akým spôsobom, znalec uviedol, že pre podobné zranenie, aké považuje znalec za preukázané u poškodeného pána I. G. t. j. pomliaždenie pravého oka s odlúpením sietnice, prasknutie stropu prínosovej dutiny vpravo a vnútornej steny pravej očné a tržné rany hornej a dolnej mihalnice pravého oka a poraním mihalnicového svalu, je priemerná a primeraná doba celkového liečenia vo veku poškodeného kratšia ako 42 dní (hojenie zlomeniny je cca 28 dní).

Celková doba pracovnej nespôsobilosti závisí od pracovného zaradenia, do väčšiny pracovných zaradení je potrebná minimálne počas bolestí cca 21 dní, do pracovného zaradenia kde sa vyžaduje sústavná pozornosť a sústredenie (napr. dispečeri, pásová výroba, vodiči z povolania a podobne) alebo v chemicky agresívnej vlhkej atmosfére, je možné ponechať práceneschopnosť po celú dobu liečenia 28 maximálne však 35 dní. Situácia je ešte komplikovanejšia o pacientov, ktorí pred úrazom mali korekciu zraku okuliarmi.

5. Na otázku, či doba liečby, prípadne PN, zodpovedá povahe zranenia, nakoľko ich dĺžka bola ovplyvnená subjektívnymi pocitmi poškodeného, znalec uviedol, že poškodenému pánovi I. G. bolo MUDr. O. v UNB Ružinov vystavené potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti č. O 630728 v trvaní od 24.11.2016 doposiaľ pre úraz zavinený inou osobou a je v starostlivosti MUDr. Y. W. v K., ktorú dobu považuje znalec za zraneniu primeranú a biologicky odôvodnenú, bude však dlhšia.

Celková doba práceneschopnosti nebola ovplyvnená subjektívnymi pocitmi poškodeného.

6. V súvislosti so spracovaním bodového ohodnotenie zranení a aká suma pripadá na jeden bod, znalec uviedol, že stanovenie bolestného podľa zákona č.437/2004 Zb. úrazu zo dňa 24.11.2016, ktorého liečenie síce nebolo ukončené, ale zdravotný stav poškodeného je ustálený

1. 45a. Poúrazové zakrvácanie do sietnice vpravo - 65,00
 2. 11b. Zlomenina stropu pravej očné bez posunu - 35,00
 3. 16. Zlomenina prednej steny čeľuste - 30,00
 4. 19c. Rana dolnej mihalnice komplikovaná poraním mihalnicového svalu - 30,00
 5. 19a. Rana hornej mihalnice vrátane operačnej revízie a sutury - 15,00
 6. 3. 50. Podkožný emfyzém mihalnic - 15,00
- Spolu (6 položiek) - 196,00

Bez medicínskeho dôvodu zvýšenia základnej sadzby.

Sumu za jeden bod určujú 2 % z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca v hospodárstve Slovenskej republiky zistenej Štatistickým úradom Slovenskej republiky za kalendárny rok predchádzajúci roku, v ktorom vznikol nárok na náhradu za bolesť. Suma náhrady, určená ako súčin počtu bodov a sumy za jeden bod, sa zaokrúhľuje na celé eurá smerom nahor (§ 5 ods. 2 zákona č. 437/2004 Z. z. v znení zákona č. 461/2008 Z. z.). Pre rok 2016 bola hodnota 1 bodu stanovená Sociálnou poisťovňou na 17,66 eur a vypočítaná suma sa podľa zákona 461/2008 § 5 ods. zaokrúhľuje na celé eurá nahor:

$190,00 \times 17,66 = 3.355,40$ zaokrúhlené na 3.356,- eur.

Poznámka: Podľa § 9 ods. 7 - ak poškodený utrpel súčasne viac poškodení na zdraví, hodnotí sa bolesť za každé poškodenie na zdraví osobitne a bodové hodnotenia sa sčítavajú. Ak sa však viac poškodení na zdraví vzťahuje na ten istý orgán alebo končatinu, nesmie súčet bodového hodnotenia prekročiť bodové hodnotenie za anatomickú alebo funkčnú stratu orgánu alebo končatiny.

Preto, žiaľ, poškodenému môže byť priznané odškodnenie za bolesť len vo výške položky 46. Poranenie oka vyžadujúce jeho vyňatie ihneď po úraze vrátane operácie - 150,00 ($150,00 \times 17,66 = 2.649,-$ eur). Stanovenie SSU je možné po viac ako 1 roku od úrazu.

Znalec prof. MUDr. V. Y., CSc., sa na hlavnom pojednávaní v plnej miere pridržiaval záverov, ktoré vypracoval v znaleckom posudku, na tomto sa z jeho strany nič nemení. Zdôrazňuje, že znalecký posudok bol vypracovaný 4 týždne po spôsobení zranení poškodeného. Pokiaľ poškodený tvrdí, že mu zostali trvalé následky, tak takýto záver je možné urobiť až najskôr po jednom roku od skutku, čo v prípade znaleckého posudku neprichádzalo do úvahy.

Na otázku obhajkyne znalec uviedol, že mechanizmus vzniku zranenia poškodeného, aký popisuje obžalovaný, a aj demonštruje na hlavnom pojednávaní - teda, že poškodeného do hlavy zasiahol laktom, resp. predlaktím, považuje síce za možný, ale za veľmi nepravdepodobný, až skoro vylúčený. Uvedené zranenie vzniklo priamym nárazom hánok päste na očné guľu. Očná guľa je uložená vnútri očnice, ktorá ju z troch štvrtín prekryva. Ak by obžalovaným udávaný mechanizmus vzniku zranení úderom predlaktia alebo lakt'a, musel by najskôr vyvolať zlomeniny okrajov očnice dolného, horného alebo bočných okrajov. Avšak takéto zranenie očnice nebolo zistené. Prelomenie stien očnice sa nachádzalo v jej strope a zadnej časti. A toto mohlo byť spôsobené len tzv. hydrodynamickým efektom, kedy náraz hánok na očné guľu spôsobí zväčšenie jej vnútorného tlaku, zmenu jej obvyklého guľovitého tvaru do strán a prelomenie tenkých stien očnice na korešpondujúcich miestach. Súčasné zvýšenie vnútroočného tlaku vyvolalo poškodenie sietnice a tam sa nachádzajúcich receptorov zrakového nervu, ktoré len veľmi pomaly a nie vždy regenerujú. Vo všeobecnosti identické poranenie u dieťaťa alebo mladého pacienta by nevyvolalo žiadne trvalé následky a sietnica by zregenerovala. Čím je vek poškodenej osoby vyšší, tým klesá regeneračná schopnosť nervových zakončení a geometricky stúpa pravdepodobnosť trvalých následkov.

Na otázku obžalovaného, či obžalovaný mohol poškodeného zasiahnuť hákom pravej ruky do pravého oka poškodeného, znalec uviedol, že je to možné, všetko závisí od vzájomnej polohy oboch aktérov, ak poškodená osoba v postoji tvárou v tvár v snahe vyhnúť sa úderu reflexne sa pohne smerom dozadu (nemusí ísť o pohyb krokom, stačí uhnutie hlavou o napr. 4 cm), tak úder vedený pravou rukou páchatel'a zasiahne na pravo od stredovej čiary, do ľavého oka. Tomu by mohli zodpovedať aj tržné rany, najmä na dolnom viečku, ktoré potvrdzujú záver, že nešlo o úder vedený kolmo na oko.

Na otázku obžalovaného, či po takomto údere mohol poškodený zostať stáť, znalec uviedol, že áno, mohol, intenzita úderu nebola veľká, tak, ako to konštatoval v znaleckom posudku na č. I. 35. Išlo o nešťastne trafený úder.

Na otázku obžalovaného, či je možné, ak by poškodeného trafil hánkami, aby na nich nemal žiadne poranenie, znalec uviedol, že áno, je to možné, poškodený bol zasiahnutý do mäkkého tkaniva do oka, až toto oko zlomilo poškodenému kosť, navyše úder bol realizovaný nízkou intenzitou.

Na otázku obžalovaného, či poškodený mohol uvedené zranenia utrpieť pádom a udretím hlavy o stolík, znalec uviedol, že v zdravotnej dokumentácii poškodeného neboli zaznamenané žiadne znaky toho, že by predmetné zranenie vzniklo účinkom tvrdého predmetu, alebo pádom na roh bytového zariadenia. Takúto možnosť je možné relevantne vylúčiť.

Z podstatných listinných dôkazov, ktoré súd oboznámil prečítaním, súd poukazuje na lekárske potvrdenie ošetrojúceho lekára Kliniky oftalmológie LFUK a UNB, Nemocnica Ružinov, z 30. novembra 2016, lekárske dokumenty - prepúšťacia správa ošetrojúceho lekára Kliniky oftalmológie LFUK a UNB, Nemocnica Ružinov, z 29. novembra 2016, lekárske správy oftalmologičky Kliniky oftalmológie LFUK a UNB, Nemocnica Ružinov, zo 07. decembra 2016, 18. januára 2017 a 2 x z 25. januára 2017. 29. novembra 2016, ďalej súd poukazuje na potvrdenie o vložení 200,- eur obžalovaným R. O. na účet s názvom G. I..

Súd podľa § 272 ods. 3 Trestného poriadku odmietol vykonať dôkaz navrhnutý obhajobou na hlavnom pojednávaní dňa 26. marca 2018 (kontrolný znalecký posudok), nakoľko navrhovaný dôkaz súd považoval za nadbytočný, týkajúci sa okolnosti, ktorú možno zistiť inými už skôr navrhnutými dôkazmi - už existujúcim znaleckým posudkom a výpoveďou znalca, v rámci ktorých súd nespozoroval žiadne také chyby, ktoré by odôvodňovali obhajobou navrhovaný postup.

K právnej kvalifikácii a k výroku o vine obžalovaného

Pokiaľ ide o výrok o vine a právnej kvalifikácii, súd v prvom rade konštatuje, a to ani nebolo medzi stranami sporné, že dňa 24. novembra 2016 v čase o 01.15 h na ubytovni s názvom V. na adrese W., G. XX, na izbe číslo 4, obžalovaný R. O. svojou rukou zasiahol poškodeného I. G., a to po predchádzajúcej slovnej výmene z dôvodu chrápania poškodeného, pričom poškodeného zasiahol do tváre, do pravého oka, čím poškodenému spôsobil prasknutie stropu prínosovej dutiny vpravo a vnútornej steny pravej očnice, tržné rany hornej a dolnej mihalnice pravého oka a poranenie mihalnicového svalu, vnútorné

poranenie pravého oka, spočívajúce v zakrvácaní sietnice, ktoré zranenia si vyžiadali liečenie v trvaní 28 dní.

Tieto skutkové okolnosti neboli ani medzi stranami (prokurátorom a obžalovaným) sporné, pričom zranenia poškodeného boli dokumentované vypracovaným znaleckým posudkom (a potvrdené výpoveďou znalca), a vyplývajú aj z lekárskejších správ a nálezov.

Sporným medzi stranami bolo najmä to, či zo strany obžalovaného išlo o úmyselný fyzický útok na poškodeného, kedy poškodeného do oka zasiahol päšťou, alebo v rámci tohto incidentu nebol prítomný úmysel a poškodeného zasiahol otáčajúc sa - predlaktím, resp. lakťom. Podstatou dokazovania na hlavnom pojednávaní bolo teda hlavne posudzovanie tvrdení obhajoby o tom, že obžalovaný nekonal úmyselne a že poškodeného zasiahol predlaktím, resp. lakťom.

Súd vyhodnotením vykonaných dôkazov dospel, bez rozumných pochybností, k záveru, že skutok sa odohral tak ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku s tým, že zo strany obžalovaného nešlo o konanie, kedy poškodeného zasiahol náhodne lakťom, a že znalcom dokumentované ublíženie na zdraví spôsobil poškodenému obžalovaný úmyselne. V tejto súvislosti súd poukazuje na nasledujúce konkrétne skutočnosti a argumenty.

Súd poukazuje na výpoveď poškodeného I. G., ktorý v podstatných okolnostiach vypovedal konzistentne tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, čo sa prejavilo tým, že nebolo nutné čítať jeho skoršiu výpoveď. Poškodený celkom logickým a vierohodným spôsobom vypovedal, že v daný deň niekedy po pol noci obžalovaný zasvietil svetlo, že nevie spať z dôvodu, že poškodený veľmi chrápe, nasledovala slovná výmena, zahŕňajúca aj tvrdenie obžalovaného, že poškodeného vyhodí cez okno, čo rovnakým spôsobom obžalovanému opätovoľ poškodený. Následne obžalovaný vyskočil a uderil poškodeného do oka, ktorý ani nestihol zareagovať. Krvácal, myslel si, že oslepol, nevidel, na oko si priložil uterák, pričom mu obžalovaný pomohol krv utierať. Na to poškodeného na pohotovosť v W. odprevadil obžalovaný, kde poškodeného aj ošetrili a následne aj v Ružinove. Do nemocnice tiež volal policajtov.

Naproti tomu obhajoba obžalovaného, pokiaľ ide o samotný zásah poškodeného, je založená na tvrdení, že po slovnej výmene sa obžalovaný postavil, že vezme telefón a zavolá vedúcemu ubytovne. Ako obžalovaný zapínal svetlo a chcel si vziať telefón, poškodený ho zachytil sprava za bok za tričko. Obžalovaný začal padať, zrejme do poškodeného narazil, alebo poškodený sa mohol o niečo buchnúť. Ako obžalovaný padal, spontánne pocítil dotyk alebo kontakt na pravom predlaktí, také zošuchnutie na tomto predlaktí. Nebol to silný úder. Poškodený spadol, obžalovaný zapol svetlo a videl poškodeného, ako si držal tvár, na ktorej zbadal krv. Nevie, či to bolo z lakťa, alebo či sa on o niečo uderil. Nebol to úder, bol to skôr taký náraz. Obžalovaný vnímal, že bol zachytený za tričko, ale chcel sa len stabilizovať, aby nespadol. Chcel odstrčiť len jeho ruku, nie poškodeného ako takého.

Vzhľadom na uvedené je zrejme, že jediným priamym usvedčujúcim dôkazom, ohľadom spáchania skutku uvedeného vo výroku rozsudku obžalovaným, ktorý bol na hlavnom pojednávaní vykonaný, je výpoveď poškodeného. K uvedenému súd dodáva, že z judikátu Jtk 11/09 (uznesenie Krajského súdu v Žiline z 03. septembra 2009, sp. zn. 1To/97/2009), vyplýva, že ak má slúžiť výpoveď svedka ako jediný dôkaz preukazujúci vinu obžalovaného, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

Obdobná situácia nastala aj v prejednávanom prípade, kedy navyše k výpovedi poškodeného na hlavnom pojednávaní, jednoznačne usvedčujúcej obžalovaného, možno v neprospech obžalovaného podporne priradiť aj výpoveď znalca vrátane ním podaného znaleckého posudku (ktorý potvrdil verziu napadnutia popísanú poškodeným, s určením zranení a následkov). Aj bez tohto podporného dôkazu súd považuje výpoveď poškodeného ako dôkazný prostriedok za jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň platí, že nebol inými dôkazmi spochybniteľný, či dokonca vyvrátený.

Súd teda nezistil nič, čo by spochybňovalo výpoveď poškodeného I. G.. Nebol zistený žiadny objektívny dôvod, prečo by si mal poškodený vymýšľať, respektíve krivo obviňovať obžalovaného z takéhoto útoku.

Nebolo preukázané, že by poškodený mal niekedy v minulosti spreď tohto incidentu akékoľvek spor s obžalovaným, prípadne že by mal záujem mu krivým svedectvom nejako uškodiť.

V ďalšom súd považuje za nevyhnutné poukázať na niektoré závery vyplývajúce z výpovede znalca a z jeho znaleckého posudku. V znaleckom posudku znalec uviedol, že - zo zdravotnej dokumentácie vyplývajúcim - popísaným zraneniam zodpovedajú v súdnoznaleckej praxi následky úderu päšťou, a hoci znalec všeobecne spomenul aj následok úderu lakťom, táto možnosť však bola vzhľadom na ďalšie známe okolnosti prípadu vylúčená. Hneď na ďalšiu určenú otázku znalec v znaleckom posudku uviedol, že zranenie, ktoré spôsobil obžalovaný a ktoré popísal vo svojej výpovedi, nemohli vzniknúť spôsobom, ako obžalovaný uviedol; naopak zistené a dokumentované poranenia neodporujú takému mechanizmu vzniku, aký uviedol ošetrovateľom a pri výsluchu poškodený - teda úderom päšte. Ďalšie tvrdenie znalca, že „zo súdnoznaleckého hľadiska je veľmi nepravdepodobné, že by poranenie oka mohlo vzniknúť podozrivým uvádzaným mechanizmom úderom predlaktím“ súd vyhodnotil v súhrne s ostatnými vyjadreniami učinými znalcom na hlavnom pojednávaní, tak, ako je uvedené nižšie.

Na hlavnom pojednávaní sa znalec v plnej miere pridržel záverov, ktoré vypracoval v znaleckom posudku. Na hlavnom pojednávaní dokonca obžalovaný priamo v pojednávacej miestnosti počas výpovede znalca demonštroval a názorne predviedol jeho (obžalovaného) verziu zásahu poškodeného, zodpovedajúcu jeho skoršej výpovedi (náhodný zásah predlaktím, resp. lakťom počas otáčania sa k poškodenému). Aj po vzhliadnutí tejto manifestácie znalec opätovne potvrdil, že taký mechanizmus vzniku zranenia poškodeného považuje síce za možný, ale za veľmi nepravdepodobný, až skoro vylúčený.

Znalec znovu zdôraznil - tak ako to konštatoval predtým v znaleckom posudku - že uvedené zranenie vzniklo priamym nárazom hánok päšte na očnú guľu. Očná guľa je uložená vnútri očnice, ktorá ju z troch štvrtín pokrýva.

Následovným tvrdením znalec v podstate vyvracia verziu obžalovaného: Ak by nastal obžalovaným udávaný mechanizmus vzniku zranení úderom predlaktia alebo lakťa, musel by najskôr vyvolať zlomeniny okrajov očnice dolného, horného alebo bočných okrajov. Avšak takéto zranenie očnice nebolo zistené. Prelomenie stien očnice sa nachádzalo v jej strope a zadnej časti. A toto mohlo byť spôsobené len tzv. hydrodynamickým efektom, kedy náraz hánok na očnú guľu spôsobí zväčšenie jej vnútorného tlaku, zmenu jej obvyklého guľovitého tvaru do strán a prelomenie tenkých stien očnice na korešpondujúcich miestach. Súčasné zvýšenie vnútroočného tlaku vyvolalo poškodenie sietnice a tam sa nachádzajúcich receptorov zrakového nervu, ktoré len veľmi pomaly a nie vždy regenerujú (čo sú poškodeným uvádzané následky - pozn. súdu).

Odpovede znalca na otázky obžalovaného podľa názoru súdu v súhrne jednoznačne vylučujú variant obžalovaného o zásahu poškodeného, pretože:

- Najskôr detailnejšie a výslovne na cieľnú otázku obžalovaného znalec uviedol, že áno, obžalovaný mohol poškodeného zasiahnúť hákom pravej ruky do pravého oka poškodeného, toto je možné, všetko závisí od vzájomnej polohy oboch aktérov, ak poškodená osoba v postoji tvárou v tvár v snahe vyhnúť sa úderu reflexne sa pohne smerom dozadu (nemusí ísť o pohyb krokom, stačí uhnutie hlavou o napr. 4 cm), pričom tomu by mohli zodpovedať aj tržné rany, najmä na dolnom viečku, ktoré potvrdzujú záver, že nešlo o úder vedený kolmo na oko.

- Následne obžalovaného na ďalšiu jeho položenú otázku ubezpečil, že po takomto údere mohol poškodený zostať stáť, pretože intenzita úderu nebola veľká, tak, ako to konštatoval v znaleckom posudku na č. I. 35 [existencia násillia len strednej intenzity pôsobiaceho na hlavu, intenzita úderu pravdepodobne nepresiahla 150 Nm (joulov)]; išlo o nešťastne trafený úder. Zmienka o nešťastne trafenom údere podľa názoru súdu znamená, že hoci nešlo o silný úder, týmto jediným úderom poškodenému trafil očný bulbus, ktorý viedol k milisekundovému zvýšeniu vnútroočného tlaku, očný bulbus zmenil tvar (do strán), čo vyvolalo prasknutie (zlomeninu) okolitých stien (v odbornej terminológii sa tento typ zranenia označuje ako tzv. „blow out“ zlomenina stien očnice). Uvedené napokon dokumentuje aj následná odpoveď znalca na obžalovaným vyjadrenú otázku.

- Znalec dosvedčil správnosť záveru, spočívajúceho v tom, že áno, je možné, že ak by poškodeného trafili hánkami, aby na nich obžalovaný nemal žiadne poranenie - pretože poškodený bol zasiahnutý do mäkkého tkaniva do oka, až toto oko zlomilo poškodenému kosť, navyše úder bol realizovaný nízkou intenzitou.

- Znalec vylúčil aj možnosť, o existencii ktorej uvažoval obžalovaný, a to, či poškodený mohol uvedené zranenia utrpieť pádom a udretím hlavy o stolík. Znalec dôvodil, že v zdravotnej dokumentácii poškodeného neboli zaznamenané žiadne znaky toho, že by predmetné zranenie vzniklo účinkom tvrdého predmetu, alebo pádom na roh bytového zariadenia; takúto možnosť je podľa záveru znalca možné relevantne vylúčiť.

Ako je už vyššie naznačené, hoci zdanlivo znalec postupne a v jednotlivostiach uvádzal „možnosť“ takého či onakého konania, spôsobu, či čiastkového aspektu incidentu, príp. to pripúšťal ako možnosť, v zmysle, že opak nevylučoval, je potrebné si uvedomiť, že znalec v prevažnej miere len odpovedal na otázky naformulované spôsobom „je možné...“? Každopádne, v súhrne súd celkovo vykonané znalecké dokazovanie (znalecký posudok a výpoveď znalca) vyhodnotil ako jednoznačne potvrdzujúce verziu útoku prezentovanú poškodeným a súčasne, naopak, ako jednoznačne vylučujúce verziu zásahu uvádzanú obžalovaným.

Pokiaľ obhajoba na hlavnom pojednávaní po vyhlásení dokazovania za skončené, po záverečných rečiach a po poslednom slove obžalovaného navrhla zrušiť uznesenie súdu, ktorým bolo dokazovanie vyhlásené za skončené a doplniť dokazovanie ustanovením znalca z odvetvia traumatológia, resp. oftalmológia, príp. znaleckého ústavu, nakoľko znalec prof. MUDr. V. Y., CSc., nie je znalcom v odvetví traumatológia a k mechanizmu vzniku zranenia by sa takýto znalec (chirurg) podľa obhajoby nemal vyjadrovať, súd tomuto návrhu nevyhovel, predovšetkým z dôvodu, že podľa názoru súdu bol podaný oneskorene (v zmysle § 276 ods. 1 Trestného poriadku obhajobou navrhovaným spôsobom môže súd postupovať, len ak tak usúdi so zreteľom na záverečné reči, alebo pri záverečnej porade, nie v danej situácii, kedy hlavné pojednávanie bolo po poslednom slove obžalovaného odročené len podľa § 171 ods. 4 Trestného poriadku). Navyše dôvod obhajobou navrhnutého postupu bol uplatniteľný už v prípravnom konaní - v rámci pribratia znalca z odvetvia chirurgia do konania, kedy bolo možné voči tomuto uzneseniu podať sťažnosť. Okrem obžalovaného túto okolnosť mohol namietat' aj sám znalec, pokiaľ by dospel k záveru, že nie je oprávnený, resp. odborne kompetentný riešiť a zodpovedať položené otázky; tak vo vypracovanom znaleckom posudku, ani v rámci výpovede znalec ani len nenaznačil žiadnu pochybnosť v zmysle, že na nejakú otázku, príp. inú okolnosť, sa nevie vyjadriť, príp. že by mal poskytnúť odpoveď znalec z iného odvetvia. Okrem toho, chirurgiu a traumatológiu súd považuje za natoľko veľmi príbuzné medicínske odvetvia, že sa v mnohom navzájom značne prelínajú a v kontexte načrtnutého súd nevzhladol žiadnu spornosť ohľadom správnosti a zákonnosti pribratia znalca do konania a ním realizované dôkazy, vrátane posudzovania mechanizmu vzniku zranení, čo platí o to viac, ak sám znalec v znaleckom posudku označil odvetvie chirurgia - špecializácia traumatológia. Takýto záver podporuje aj súdna teória (<http://www.pravnelisty.sk/clanky/a600-znalec-v-trestnom-konani-vybrane-problemy?fb_comment_id=1668733763199447_1669522623120561>), ako aj súdna prax (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 23. novembra 2017, sp. zn. 4Tdo/19/2016, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo 07. septembra 2017, sp. zn. 4To/61/2017, rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo 17. decembra 2013, sp. zn. 3To/137/2013), z čoho vyplýva, že mechanizmus vzniku zranenia môže posudzovať aj znalec z odvetvia chirurgia. To, že v inštrukcii č. 7/2009 Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky z 25. marca 2009, č. 23635/2009-51 o organizácii a riadení znaleckej, tlmočnickej a prekladateľskej činnosti, sa v rámci Obsahových vymedzení znaleckých odborov a odvetví, tvoriacich prílohu č. 6 inštrukcie, uvádza zaobranie mechanizmom vzniku zranení v rámci odvetvia traumatológia (čo aj okrem iného zohľadňuje toto odvetvie), ešte neznamená, že mechanizmom vzniku zranení sa nemôže zaoberať aj odvetvie chirurgia, pretože obsahové vymedzenia jednotlivých odvetví sú uvedené príkladmo, teda len demonštratívne (v opačnom prípade by bol nepoužiteľný aj znalecký posudok z odvetvia oftalmológia, ako navrhuje obhajoba).

Zo všetkých vyššie uvedených dôkazov a úvah možno, bez rozumných pochybností, vyvodiť záver, že obžalovaný R. O., práve uvedeným spôsobom - spôsobom opísaným v skutkovej vete rozsudku, napadol poškodeného I. G. a spôsobil mu zranenia dokumentované lekáorskými správami a znaleckým posudkom. Vina obžalovaného je v podstate založená len na výpovedi jednej osoby, avšak táto výpoveď nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti, je presvedčivá a dopĺňajú ju aj závery znaleckého dokazovania. Obžalovaný mal možnosť ako aj príležitosť spáchať skutok uvedený v obžalobe, nakoľko dokazovaním nebolo zistené nič, čo by objektívne bránilo tomu, aby obžalovaný konal tak, ako sa mu kladie za vinu. Reťaz dôkazov je teda v tomto smere ucelená a nevzbudzuje žiadne relevantné pochybnosti. Obhajobu obžalovaného, spočívajúcu v tvrdení, že poškodeného neudrel päťou do tváre - do oka, resp. že ho náhodou zasiahol predlaktím, príp. laktom, považuje súd za dokazovaním

vyvrátenú. Len pre úplnosť súd dodáva, že súdu sa ako veľmi vysoko pravdepodobný motív konania obžalovaného javí ten, že nervozita a podráždenosť obžalovaného prameniaca z nemožnosti spánku z dôvodu chrápania poškodeného, sa najskôr prejavila vo forme verbálneho dohovárania, až napokon po vzájomnej slovnej výmene vyvrcholila do fyzického útoku na poškodeného tým spôsobom, že tohto jedenkrát zasiahol päťou do oka poškodeného.

Súd k uvedenému dodáva, že v prípade, ak obžalovaný uvádza iný priebeh skutkového deja, než je uvedený orgánmi činnými v trestnom konaní v obžalobe, respektíve ak vysloví domnienku, že si poškodený dokumentované zranenie mohol spôsobiť až po údere, pádom na stolík, neznamená to, a priori, že súd má rozhodnúť podľa zásady in dubio pro reo, pretože je tu pochybnosť vyvolaná tvrdením obžalovaného. Trestný poriadok totiž nepozná zásadu, že obžalovaného treba vždy oslobodiť, ak tvrdí, že sa nedopustil žalovaného trestného činu. Súd musí použiť zásadu in dubio pro reo len vtedy, ak aj po riadnom vyhodnotení dôkazov (§ 2 ods. 12 Trestného poriadku) zostanú o okolnosti, či sa stal žalovaný skutok alebo či ho spáchal obžalovaný, rozumné pochybnosti. O takýto prípad však v posudzovanej veci nejde.

Z predmetného dokazovania vyplýva, že skutok uvedený v obžalobe [v tom smere, že poškodený bol fyzicky (úderom päste do oka) napadnutý obžalovaným a boli mu spôsobené zranenia] sa nielen stal, ale aj napĺňa znaky objektívnej stránky prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona, nakoľko poškodený (v zmysle § 123 ods. 2 Trestného zákona) utrpel také poškodenie zdravia, ktoré si objektívne vyžiadali lekárske ošetrenie (dokonca krátku hospitalizáciu vrátane operačného riešenia poranenia očnej sietnice), pričom jeho bežný spôsob života bol obmedzený po dobu zhruba 28 dní, tak, ako to konštatoval znalec prof. MUDr. V. Y., CSc., teda najmä práceneschopnosťou, resp. samotnou bolestivosťou a hojením zlomeniny.

Pokiaľ ide o formu zavinenia obžalovaného, tak z okolností prípadu, keď obžalovaný napadol poškodeného a fyzicky na neho útočil päťou, pričom útok smeroval na oblasť tváre, konkrétne na oko poškodeného, možno vyvodiť, že musel vedieť, že poškodenému nielen môže, ale aj nevyhnutne musí spôsobiť poranenia, teda konal v priamom úmysle v zmysle § 15 písm. a) Trestného zákona; ak obžalovaný považoval následok za nutný, potom ho celkom isto aj chcel spôsobiť.

K výroku o treste a náhrade škody:

Súd pri ukladaní trestu obžalovanému vychádzal zo závažnosti prečinu, z ktorého bol uznaný vinným a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom (§ 156 ods. 1 Trestného zákona) v rozpätí 6 mesiacov až 2 roky.

Súd ďalej zistil u obžalovaného poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písm. j) Trestného zákona, pretože obžalovaný nebol doposiaľ súdne trestaný a dokonca ani priestupkovo prejednávaný a viedol pred spáchaním trestného činu riadny život. Pokiaľ ide o priťažujúce okolnosti, tak súd nezistil žiadnu.

Pri určovaní druhu a výmery trestu u obžalovaného súd následne povinne (§ 38 ods. 2 Trestného zákona) prihliadol na pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností s tým, že prevažuje pomer poľahčujúcich okolností a preto súd upravil trestnú sadzbu tak, že znížil hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu (§ 38 ods. 3 Trestného zákona).

Po tejto úprave nastala trestná sadzba u obžalovaného v rozpätí 6 mesiacov až 18 mesiacov.

Súd následne dospel k názoru, že pre nápravu obžalovaného postačí aj uloženie tzv. alternatívneho trestu a to konkrétne peňažného trestu, t. j. trestu bez odňatia slobody, a to na spodnej hranici trestnej sadzby (vo výmere 400,- eur), pričom pre prípad, že by bol výkon peňažného trestu úmyselne zmarený, stanovil súd náhradný trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov. Súd pri ukladaní peňažného trestu vychádzal najmä z toho, že obžalovaný nie je výrazne narušená osoba, doposiaľ nemal žiadne konflikty so zákonom a nebol súdne trestaný a ani priestupkovo prejednávaný. V prospech obžalovaného zohrala v tomto smere pozitívnu úlohu aj okolnosť, že po skutku obžalovaný sprevádzal poškodeného do nemocnice na lekárske ošetrenie a neskôr poškodenému nahradil časť výdavkov poškodeného týkajúcich sa zdravotnej starostlivosti. Zohľadnené bolo tiež to, že obžalovaný bude môcť peňažný trest uhradiť, nakoľko je zamestnaný a má pravidelne sa opakujúci príjem. Súd preto obžalovanému

uložil samostatný peňažný trest a to nielen z dôvodu osoby obžalovaného, ale aj z povahy spáchaného prečinu, pri ktorom obžalovaný zjavne len neprimerane vybočil z inak riadneho spôsobu vedenia života a to najmä z dôvodu narušeného spolubývania s poškodeným na ubytovni.

Čo sa týka výroku o náhrade škody, tak súd priznal poškodenému nárok na náhradu škody a to vo výške, ktorá vyplýva zo znaleckého posudku znalca prof. MUDr. V. Y., CSc., t. j. z obodovania zranení, ktoré poškodený preukázateľne utrpel. V znaleckom posudku je zrozumiteľne uvedené presné určenie bolestného v zmysle jednotlivých položiek a to vrátane určitej modifikácie výslednej sumy odškodnenia za bolesť, vyplývajúcej z § 9 ods. 7 zákona č. 437/2004 Z. z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 273/1994 Z. z. o zdravotnom poistení, financovaní zdravotného poistenia, o zriadení Všeobecnej zdravotnej poisťovne a o zriaďovaní rezortných, odvetvových, podnikových a občianskych zdravotných poisťovní, v znení neskorších predpisov, tak, ako to vyplýva zo záveru znaleckého posudku spomenutého vyššie. Sumu 200,- eur, ktoré obžalovaný vložil po skutku na účet poškodenému, súd považuje za náhradu nákladov týkajúcich sa vyúčtovaní za lieky a za cestovné, čo potvrdil sám obžalovaný, preto súd o túto sumu neznižoval sumu - náhradu škody, na ktorú bol obžalovaný zaviazaný, pretože suma 2.649,- eur sa týka bolestného.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti rozhodol súd tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od oznámenia rozsudku cestou podpísaného súdu na Krajský súd v Bratislave, pokiaľ sa oprávnené osoby nevzdali odvolania po vyhlásení tohto rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť. Ak sa rozsudok vyhlásil v neprítomnosti takejto osoby, oznámením je až doručenie rozsudku (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku). Odvolanie má odkladný účinok. V písomne podanom odvolaní je potrebné uviesť voči ktorým výrokom rozsudku odvolanie smeruje a či smeruje aj proti konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.